

Jocelyn Oliver:

Povest o Robinu Hoodu

3. poglavje: Kako je Robin Hood pomagal vitezu

Robin Hood in njegovi veseli možje niso zmerom samo ropali in napadali ljudi. Časih so se po več mesecev ukvarjali samo z ribolovom in lovom in tedaj je vsak lahko mirno potoval skozi Sherwoodski gozd in nikomur se ni bilo treba bati, da bi mu skrivili las na glavi.

A lepega dne so veseli možje spet začutili v sebi željo po prigodah. Napotili

so se k glavni cesti, se skrili za grmovjem in visokimi drevesi in prežali na ljudi, ki so potovali skozi gozdove. Po ure in ure so ležali na preži in ugibali, ali bo prišel kdo mimo ki jim ga bo vredno opliniti.

Premožnejše potnike so takole zvaljali v past: ogovorili so jih in jih povabili na pojedino, češ, da bi se njihov gospodar rad seznanil z njimi. Popotniki ki so dobro vedeli, da ne morejo uti veselim možem, so se vdali v usodo,

in veseli možje so jih pripeljali v tabor pred Robina Hooda. Tam so potnike dobro pogostili, potem so jim ja pobrali ves denar in ves tovor češ, da si ga vzamejo v plačilo za to, kar so gostje požili.

Nu, in nekega dne, ko se je Robinu Hoodu spet zahotelo vesele prigode, je poslal Malega Johna, Willa Scarleta in meniha Tucka h glavni cesti, da mu privedejo kakkega bogatega popotnika.

»Glejte,« jim je velel, »da mi ne privedete v tabor siromaka ali nesrečneža. Proti takim ljudem morate biti obzirni in ustrežljivi. Toda če naletite na bogataša ali na plemiča, ga kar povabite na obed!«

Veseli možje so se zagrohotali in naši trije odposlanci so se odpravili na glavno cesto, ki je vodila po gozdovih čez hrib. Ob robu ceste so legli v mah; drevje in grmovje jih je zakrivalo, in tako so čakali. Nekaj časa ni bilo nikogar. Gotovo bi jim bilo postalo dolgčas, da niso imeli s seboj meniha Tucka; le-ta jim je ves čas pripovedoval vesele istorije — zmerom je znal povedati kaj novega — in tako jim je med smehom hitro mineval čas.

Pravkar je pripovedoval veselo istorijo o bogatem plemiču in njegovih vojščakih, ko je zdajci utihnil, prisluhnil in velel tovarišema, naj molčita. Vsi trije so vlekli na uho: klopeti-klop, klopeti-klop! V daljavi se je prikazal osamljen konj, ki je dirjal naravnost proti njim. Naši trije možje so se skrili v zatišje in tiho čakali. Kdo neki bo ta jezdec? Kak plemenitaš? Ali kof? Mor-da kak vitez? Ali bogat trgovec? Ali siromak, ki ga ne bojo smeli ustaviti?

Ko se je konj približal, so spoznali v jezdecu viteza. Spovedali so se in se nesmehnili: zakaj vitez so bili zmerom bogati, in izkušnja jih je bila naučila,

da so tudi potniki dober plen. Tu je bil mož, ki so čakali in potrebovali.

Če bi bili odposlanci viteza natančneje pogledali, bi bili opazili, da je bil videti vse prej ko bogat. Njegova obleka je bila ponošena, konj star, suh in truden, in vitezov obraz bled in žalosten. Če bi ga bil videl Robin Hood, bi bil na prvi mah spoznal, da je siromašen in nesrečen.

Mali John, ki je bil videl samo viteško opravo, je bil prepričan, da ima vsak vitez dosti denarja. Zato je skočil na sredo ceste, baš ko je vitez prijezdil do njega, in ga ustavil.

»Dobro došli, gospod vitez«, je rekel. »Moj gospodar vas vabi na veselo pojedino v našem gozdnem taboru.«

Ko je vitez zaslíhal te besede, se je močno začudil.

»Kdo pa je vaš gospodar?« je vprašal. »Ali ga poznam?«

»Ime mu je Robin Hood«, je odgovoril Mali John, in tisti mah sta stopila iz skrivališča še menih Tuck in Will Scarlet. Postavila sta se vsak na eno stran vitezovega konja, da mu ne bi prišlo na um in ne bi pobegnil.

A vitez se ni upiral. Žalosten smehljaj mu je zaigral okoli ust.

»Robin Hood je dober mož«, je rekel. »Vem, da je hajduk, a slišal sem že o mnogih dobrih stvareh, ki jih je storil. Pojdemo! Zelo vesel sem, da smem obedovati z njim in z vami v vašem taboru.«

Ko so prišli do tabora, sta Robin Hood in Maid Marian pozdravila svojega gosta. Pojedina, ki sta jo priredila njemu na čast, je bila res slavnostna in razkošna. Na mizi je stalo različno pečeno meso, divje race, najrazličnejše ribe, črn in bel kruh in najslastnejše vrste belega in rdečega vina.

»Ze dolgo nisem tako dobro obedoval kakor danes«, je rekel vitez, ko je bil obed končan. »Upam, da bom drugič, kadar pridem spet skozi ta gozd, lahko povabil vas in vaše tovaršice na enako dobro kosilo, kakor ste ga vi meni pripravili.«

»To je vse lepo in dobro«, je rekel hajduk, se počasi vzdignil in stopil proti vitezu. »Toda povejte mi, preden odidete: ali se vam zdi pravično, da bi hajduk plačeval za viteški obed?«

Vitezovo lice je spet dobilo nesrečen izraz. Videti je bilo, kakor da bi se bil domislil nečesa žalostnega in groznega,

kar je bil v družbi veselih mož za nekaj časa pozabil.

»Tako malo denarja imam pri sebi«, je rekel, »da bi me bilo sram, če bi vam ga hotel dati v plačilo za vaše pogostženje.«

Robin Hood ga je pazljivo pogledal. Vsi njegovi gostje so zmerom trdili, da nimajo denarja; a ta mah je šele prav opazil vitezovo ponošeno obleko in grenko žalost, ki se mu je zrcalila na obrazu, ter spoznal, da je gost govoril resnico.

»Povejte mi po pravici, koliko denarja imate«, je rekel z dobrohotnim obrazom.

»Na vsem svetu samo deset šilingov«, je odgovoril vitez.

Robin Hood mu je položil roko na ramo.

»Potem ne terjam od vas niti beliča«, je rekel. »Narobe, dal vam bom toliko denarja, kolikor mislite, da ga potrebujete za svoje potovanje v Nottingham. Saj morate prehraniti sebe in konja. Toda, ali mi ne bi hoteli povedati, kako je mogoče, da vi — vitez — ne premorete več denarja?«

In vitez mu je povedal svojo zgodbo:

»Ko je bilo mojemu sinu dvajset let in je bil baš najbolj vročeglav«, je pripovedoval, »je nesreča hotela, da je v viteškem boju ubil dva moža. Da bi ga rešil kazni, sem moral žrtvovati ves svoj denar in ne samo tega — še štiristo funtov več. In ker nisem imel gotovine, mi je dal neki star, bogat opat ta denar na up in vzel v zastavo moj grad in vso mojo zemljo. In jutri zapade rok, ko bi moral staremu opatu vrniti denar. In ker nimam tistih štirih sto funtov, bom jutri ob tem času brez gradu in brez peči zemlje, in vse, kar imam, bo opatova last.«

»Ali nimate prijateljev, ki bi vam mogli pomagati iz zadrege?« je vprašal Maid Marian.

»Prijateljev?« Vitez se je trpko nasmehnil. »Ko sem bil bogat, sem imel dosti prijateljev; a zdaj, ko sem siromašen in potreben pomoči — zdaj sem zaman iskal prijateljev. Nikjer jih nisem mogel najti.«

»Narobe!« je vzkliknil Robin Hood. »Našli ste jih. In še dosti jih je. Zakaj vsi, kar nas je tu, smo vaši prijatelji; dali vam bomo tistih štiri sto funtov, posestvo.

da boste lahko rešili svoj grad in svoje

Mali John se je splazil v šotor in prinesel štiri sto funtov; Will Scarlet je šel h konjem, in pripeljal mladega, iskrege arabskega konja, kateremu je natovoril denar; in menih Tuck je prinesel lepo novo viteško oblačilo in nove svetle škornje, da se je mogel vitez preobleči.

»Nikoli se vam ne bom mogel dovolj zahvaliti«, je ves ginjen rekel vitez, ko je zajahal konja. »Bog daj, da bi prišel rekoč dan, ko bi se vam lahko vsaj malo oddolžil za to, kar ste storili zame!« In odjahal je v tihi večer.

(Dalje prihodnjič.)

Danilo Gorinšek:

Sveta noč

Snežinka prva prileti
srebrna vsa z neba,
za njo milijon se pripodi,
srebrni nam pota vsa...

Na vse strani gredo poti
— srebrne so nocoj,
človeku, ki po njih hiti
pa v srcu je pokoj.

In — dasi potnik sredi cest.
bos, lačen je trpin —
srce mu greje sladka vest:
»Rodi se božji sin!«

In ž njim rodi se up spet nov
v tolažbo in pomoč,
da bo brezdomec našel krov —
oznanja Sveta noč.

★

Odgovori

1. Juan Fernandez.
2. Marmarsko morje.
3. Save our souls, kar pomeni v angleščini: rešite naše duše.
4. Črna smrt.
5. Iz Amerike.
6. Robert Fulton l. 1807.
7. Fernao de Magelhaes 1480—1521
8. Bela barva.
9. S čopičem.
10. Kopti.

Manica:

Ko je Jezušček bežal

Hudobni kralj Herod je izvohal, da se je rodil Kristus, pa se je zbal za svoj prestol. K sreči ni natančno vedel, kje ravno se nahaja novorojeni kralj. A brezvestnež kot je bil, je ukazal daleč naokrog pomoriti vse otroke, stare dve leti in manj, misleč, da bo tako prav gotovo padlo pod mečem tudi Božje

detece. Pa mu je prekrizal račune angel, ki se je prikazal Jožefu v spanju in mu velel, naj s svojo sveto družino urno odbeži.

Božji rednik se ni kar nič obotavljaj. Še ponoči je oprtal sveto Devico in Jezuščka na osla ter odhitel proti daljnemu Egiptu.

Težavna in nevarna je bila pot, ki je peljala čez gore, v katerih so se skrivali roparji. Ker pa je bila tako božja volja, ti hudobneži niso opazili svete družine. Pač pa jo je ugledal sinček nekega roparja z imenom Dizma. Prav tedaj se je Mariji izmuznila iz naročja plenica ter padla na tla. Dizma to videč, je pritekkel, urno pobral plenico in jo izročil Mariji. Sveta Devica se je dečku toplo zahvalila za prijaznost. Rada bi bila kaj več pokramljala z njim, toda deček je bil boječ in je urno pobegnul v neko skalno duplino k svoji materi.

Od tedaj so minila leta in leta...

Bilo je na petek. Na Golgoti so stali trije križi s tremi obsojenci. Na srednjem je visel Odrašenik, ostala dva ob straneh sta bila razbojnika.

In ko je Kristus, visoč na križu v smrtnih bolečinah molil za svoje sovražnike, se je mimogrede ozri tudi v obsojenca na desni strani. Samo ozri se je vanj in že ga je spoznal. Takoj je vedel,

da je to tisti Dizma, ki je nekoč, še kot nedolžen otročiček, pobral njegovi sveti materi plenico.

V svojem smrtnem boju se je Odrašenik usmili tega reveža in ga napolnil z milostjo. Dizma se je skesal svojih grehov in zaprosil Gospoda, naj ne pozabi nanj. Kristus pa mu je rekel:

»Še danes boš z menoj v raj!«

Stric Matic deli nagrade

Da vam je bil zadnji natečaj po godu, nam priča množina dopisov, ki smo jih prejeli. Nekateri Jutrovčki so svojo nalogo sijajno rešili in bodo zato tudi prejeli zasluženo nagrado. Druge, ki so poslali dobre spise, smo razveselili s tem, da smo jih po vrsti objavili. Tisti pa, ki se niso posebno potrudili ali ki so prepozno poslali uredni svoje prispevke, so ostali praznih rok.

Ker je bočič pred durmi, se je stric Matic odločil, da razdeli namesto desetih kar štirinajst nagrad. Nagrajence je določil žreb, in imena srečnikov so tale:

Učenke in učenci slovenskega razreda v Mozlju, srez Kočevje (za šolsko knjižnico).

Učenke in učenci V. razr. narodne šole v Mozirju (za šolsko knjižnico).

Blaži in Majda Jeriček, uč. IV. in V. razr. osn. šole v Rajhenburgu.

Vladimir Stare, uč. IV. razr. šole na Grabnu v Ljubljani

Majda Zdolšek, uč. III. razr. osn. šole v Trbovljah.

Josip Cvetko, uč. II. razr. real. gimn. v Kranju.

Pavel Zupan, uč. IV. razr. na Vrtači v Ljubljani.

Erika Grasselli, uč. II. razr. v Sv. Juriju ob južni železnici.

Markan Muršič, uč. III. razr. v Mariboru, Mejna ul. 12.

Živko Rape, uč. III. razr. osn. šole v Šenčurju pri Kranju.

Vasilj Ocvirk, uč. II. razr. mešč. šole na Viču, Gfince c. XIII./št. 6

Jože Stritar, uč. III. razr. mešč. šole v Krškem.

Inka Čander, uč. V. razr. v Hrastniku.

Jože Zakonjšek, uč. I. razr. nar. šole v Cerknici.

Štirje nagrajenci dobijo prelepo mladinsko knjigo »D. mimo smrti«, ki jo je spisal znani mladinski pisatelj Arnošt Adamič. Ostalih deset nagrajencev dobi lepe, z mnogimi slikami okrašene, knjige iz mladinske knjižnice Jutra.

Tisti, ki to pot niso prišli na vrsto, naj nikar ne bodo žalostni. V novem letu razpišeno nov natečaj, ki se ga morate vsi udeležiti, in tedaj bo sreča spet drugim mila. In stric Matic z nagradami ne bo skop!

Uredništvo „Mladega Jutra“

Žalostna zgodba o čokoladnem prašičku

Božična izpoved strica Matoca

Osem let mi je utegnilo biti, ko sem se tisti dan pred božičnim večerom namenil, da bom letos tudi jaz dajal božična darila. Najina ljuba mamica je vsekako morala nekaj dobiti. Ker nisem imel svojega posebnega hranilnika ampak skupnega z bratom ki je bil nekoliko mlajši od mene sem mu na žalost moral razodeti svojo namero in dobiti njegovo privoljenje. Najin hranilnik je bil iz žgane gline in je predstavljal kmetiča, ki se je prevejano muzal. In

postajati zunaj pred oknom in tlašati nosu v šipo. Odločila sva se za lepega čokoladnega prašička. Vsa razburjenja sva odnesla ljubeznivo živalco domov, in ko sva najprej brez konca in kraja šumastila z ovojnim papirjem, da bi bilo materino pričakovanje še večje, sva skrila prašička v star bakren kotlič.

S sladkarijami, naju niso bili razvabili, in zato vam rad zaupam, da tisti večer kar nisem in nisem mogel zaspati. Spet in spet so se mi vračale misli k sladki vsebini bakrenega kot-

ta kmetič ni bil izmed tistih, ki radovoljno vrnejo kar so spravili vase. Zato nisva videla drugega, izhoda kakor da mu zaradi dobre stvari odbijeva glavo. Celih deset dinarjev je imel v svojem trebuščku, in s tem velikanskim premoženjem v žepu sva se odpravila kupovat.

Dobro sva vedela kaj hočeva kupiti; saj sva že dolgo postopala okoli slaščičarjeve izložbe in se obližovala za prelepimi, a tako nedosegljivimi čokoladnimi kipi, ki so jo krasili. Imeti tak kipec, se nama je zdelo obema največja sreča, in zdaj, ko sva imela toliko denarja v žepu, nama ni bilo več treba

liča. Med tem ko je moj bratec spal spanje pravičnega, sem se moral jaz na vse pretege boriti s poželjenjem, in konec je bil ta, da sem se vdal izkušnjava. Zlezel sem iz tople postelje se po prstih spiazil k najinemu skrivališču in brez sramu zbudil ubogega prašička iz njegovega spanja. Samo pogledati sem ga hotel, saj mu ni moglo škoditi. Med ogledovanjem se mi je pa mahoma zadelo, da je svedrasti repek na koncu prašičkovega hrbta prav za prav čisto odveč. Gotovo ga ne bo nihče pogrešal, če mu ga odgriznem! Tako oropanega sem položil prašička nazaj v kotlič, smuknil v posteljo in z okusom čoko-

lade na jeziku vendar že srečno zaspal.

Drugo jutro sem se z nekam težkim srcem ozrl na bratca, in ko sem videl, da še zmerom blaženo spi, sem si sklenil ogledati prašička tudi pri belem dnevu. A kdo popiše mojo grozo, to sem opazil, da je bil ponoči izgubil kar celo bederce. Ozrl sem se baš še za časa da sem videl kako se je bratec potuhnjeno skrčil pod odejo. Čisto sem pozabil da sem se bil sam prvi pregrešil nad prašičkom, in mu jel glasno očitati sladkosnednost, ki nam je bila vsem pokvarila veselje. Kaj bi zdaj mamica s prašičkom, ki niti stati ne more? Zdaj res ne kaže drugega kakor da izgubi ubogi prašiček še ostale tri noge; nemara bo mamica potem mislila, da jih sploh ni imel. Tako sem rekel in v svesti si težke dolžnosti, pojedel še tri noge, na kar sem spet zavil nesrečno živalce in jo spravil nazaj v kotlič. Čez nekaj ur, ko sem šel iz samega sačutja spet pogledat, sem šele prav izprevidel, kako klavern je bil zdaj prašiček. Njegova gladka polt je bila izginiša, uhlji so mu žalostno viseli nizdol, in namesto včerajšnega slastnega čokoladnega vonja je zdaj čudno dišal po čistilnem mazu; bržkone se je bil v kotliču nalezel tega duha. Ali sem smel to mirno gledati? Nikakor ne! Zdaj je bilo že boljše,

da izbrišem poslednje sledove, ki so pričali o njegovem plemenitem rodu! Neutegoma sem se lotil dela, rilček in uheljci so izginili kakor bi trenil. Ostalo je samo valjasto telo; če bi ga spredaj in zadaj okrasil z zalo rdečo petljico, bi utegnilo biti za silo podobno klobasi.

Zdaj moram priznati, da nisem bil ravno ponosen na darilce, ki ga bo mati zvečer dobila. In dasi sem bil izprva določil samega sebe za to častno nalogo, sem se zdaj vendar odrekel in jo prepustil bratcu.

Še danes vidim mamičin nezaupljivi obraz, ko je razvijala rožnati papir in vzela iz njega rjav kos čokolade, ki je bil zdaj vrhu tega še za polovico manjši od tistega, ki sem ga imel jaz nazadnje v rokah. Pogledala naju je drugega za drugim in se nato na vse grto zasmejala — zakaj mi prav za prav ni šlo v glavo. Popolnoma zadovoljna vendar ni mogla biti. Mene vsaj je bil moj požrešni bratec silno razočaral! Tega si pa res ne bi bil mislil njem! Jezila me je samo zavest, da tudi sam nisem bil boljši od njega; če bi te ne bilo, bi se mu bila slaba godila.

In ko sva drugo leto nekam v zadregi vprašala mamico, kaj si želi za božič, nama je rekla, da bi jo najbolj ravveselil — velik kos pralnega mila.

Listnica uredništva

Natečaj smo že zaključili v prejšnji številki. Dobre spise, a na žalost prepozno, so nam poslali tile Jutrovčki:

Gregorič Edi, uč. I. razr. drž. real. gimn. v Murski Soboti, Sonja Podlogar, uč. III. razr. v Ljubljani, Nikolaž Kuzmin, dijak drž. deš. mešč. šole v Mariboru, Tatjana Štibler, uč. III. razr. v Kovačici (Dunavska banovina), Perman Ivan, dijak I. d. razr. klas. gimn. v Ljubljani, Belšak Franc, uč. II. b. razr. klas. gimn. v Mariboru, Kaiser Zlatko, uč. V. razr. v Dravogradu, Kunčič Tončka, uč. VI. razr. na Bledu, Murgelj Ana, uč. II. razr. na Bledu, Bošnjak Ivanka, Jošove Draga, Šmajš Franc, učenci II. razr. v Braslovčah, Peruzzi Svetoslav, dijak II. deške mešč. šole v Ljubljani, Anica Metelan, uč. IV. razr. v Sv. Juriju ob Taboru, Peruzzi Slavko, uč. IV. razr. v Ljubljani.

Uganke iz zadnjih števil so pravino rešili:

Jelenc Majda, uč. VI. razr. v Velikih Laščah, Petek Branko uč. 2. razr. v Kmniku, Irgolič Matej, dijak gimnazije t. č. v Skoplju, Zdenka Aubrecht, uč. IV. razr. v Celju, Mira Kogejšek, dijakinja gimn. v Ljubljani.

★

Rešitev magičnega lika

Vodoravno in navpično: 1. Evropa, 2. viaduk, 3. Ra, 4. od, 5. palača, 6. Ararat, 7. la, 8. ar.

Zaspana miška in poredni škratje

Božično drevce, čarno in blesteče,
komu ob tebi srček ne vztrepeče! ...
Prikradla se je miška Sladkosneda,
in kar doseže, pridno vse objeda.
Moj Bože, to se miška je najela,
na škatlico s trebuščkom polnim sela, —
naposled trudna v škatlico se vleže
in sladek spanec ji oči zaveže ...

V polnočni uri — kdo so drobni svatje?
I, k drevesu priskakljajo mali škratje!
Na drevesce plezajo razposajeni
posladkat se na vejici zeleni.
Hr — hr ... hoho, a kaj je to? Preteto!
Poglejte: v škatli miška vleče dreto ...
Z mustači miga a ne trene glave —
nocoj bo nekaj šale in zabave!

Le čakaj, miška, mala neugnanka,
nocoj si preobjedena zaspanka —
za maščevanje ti poredni škrafi
pregnali bodo hitro spanec zlati! ...
Pri škatli tenko najdejo žveplenko,
jo drgnejo ob raskavo lepenco:

smrdeče je žveplenka zagorela
a z njo se je božična svečka vnela ...
Tresk — resk! In bliski na vse kraje —
božična svečka straši prasketaje ...
Kaj se zgodilo je, vam slika pravi —
pri grozi tej se mi pero ustavi ...

Najboljši in najhujši

Pravijo, da je svoje dni živel mož, tako učen, da je razumel ptičjo govorico in se tudi sam lahko pogovarjal z vsakovrstnimi »živžavčki«. Nekoč opažuje ta mož ščinkovčka, skakljajočega po jablani in ga vpraša:

»Drobna ptica, kdo ti je najboljši prijatelj?«

»Vsekakor človek, odžvrglja hitro ščinkovec »Slednji dan dobimo kaj dobrega od njega. Ko na primer polje delec spravlja žito in druge pridelke, se pri tem vedno kaj raztrese in tisto ostane za nas. Sicer nam pa usmiljeni gospodar včasih tudi sam vrže peščico žita, da potolažimo naše kruleče žeslodčke. Poleg tega nam pusti na svojem vrtu gnezdit in v nalivih in mrazu nam je njegovo gospodarsko poslopje najsi-

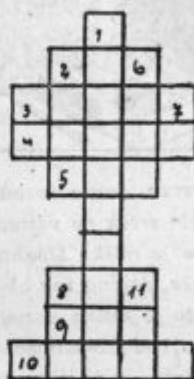
gurnejše zatočišče.

»Veseli me, ljubi ptiček« pravi mož, »da je človek tako dobro zapisan v tvojem srčku. A zdaj mi še povej, kdo pa je oni, ki ti je najbolj nevaren, torej kdo je recimo, tvoj najhujši sovražnik?«

»Tudi človek«, začivka ptiček. »Razlika je le med dobrim in hudobnim. Kakor je vsak dobrončen človek moj najboljši prijatelj, prav tako mi hudobnež vedno največ škoduje. Razdere mi gnezdece, razmeče in pobije mladiče, povsod me preganja in streže po življenju. Res da ima naš ptičji rod tudi druge sovražnike, toda najbolj se bojimo zlobnega človeka.«

Otroci vzemite v roke svoje vest. Dobro premislite, če ste se kdaj toliko izpozabili da so vas ptički uvrstili med svoje preganjalce! Če se je kdaj to zgodilo, skušajte popraviti! Poskrbite, da boste vedno dobri in iskreni prijatelji naših ljubih živžavčkov!

Božična križanka

Navpično: 1 najlepši večer vsega leta, 2 drevo, 3 kratica za dolžinsko mero, 6 svetopisemsko ime za raj, 7 ploščinska mera, 8 žuželka, 11 glavni števnik,

Vodoravno: 2 glavni števnik, 3 apnenčev različek, 4 dolžinska mera, 5 mesto v Primorju, 8 družinski član, 9 sanje, 10 mera za tehtanje dragih kamnov.

Vprašanja za bistre glavice

1. Kateri denar je v veljavi v Abesiniji?
2. Kaj pomeni šampion?
3. Iz česa delajo kitajski papir?
4. Ob kateri reki leži Beograd?
5. Odkod smo dobili besedo »proleta-rec«?
6. Katera žival razen psa se uporablja še pri lovu?
7. Kdo je izumil naše številke?
8. Kdo je prvi uporabljal centralno kurjavo?
9. Kje so izume najprej patentirali?
10. Kje so največja diamantna polja na svetu?